

KEMENESVIDÉK

KÖZGAZDASÁGI FÖLGETLEN HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

(KISCELL és VIDÉK)

Irártatók: 2 kor. / Helyre: 2 kor. / Egy: 1 kor.

Lapkiadóssági felület szerkesztő: **Musa Gyula**

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Colldömök, Kisdömök és Kisdömök feléves új. Helyre: Kisdömök könyvnyomtatás

A VÁMUNIO ÉS A MAI IPAR.

Irtó: **Salvay Gyula**

Előre vetik képüket a jövődők életének irányadó óráisai: a fegyveres világháborúak és a munkás viágháborúk kódais területek.

Benne vagyunk az elsöben a belé kell jutnunk a másodikba.

A Gondviseles új rendezte sorsunk, hogy történelmünk belekapcsolódjek a központi hatalmakba, melynek magva. eröje, erkölce Németország.

A hátréren dicőseges helyre küsdörtük fel magunkat, a szimpátia Németország és Magyarország között teljes.

Ez a kölcsönös szimpátia mozgatja a gazdasági egységbe való sorakozás rugóit is és kedvező tereket nyújt a rugók mozgásának az a begyökerezett magyar tudat, hogy Ausztriával való s immár fél százados gazdasági testvéreskedésünk a barátságatlanság jegyében áll.

Mikor a német vámunio jelszava először tette meg magát a birodalmak felett magasan, az alatta való népek (minden szakiertó munka és számitgatás nélkül) ösztönén, egyezeren azt mondták: A vámunio csak jó lehet, mert a gazdálkodásnak életet, nagy területen mozgó biztosított életet nyújt és pedig a világ leghatalmasabb nemzetének, a mi jó barátunk-

nak oldalán. A vámunionak meg kell lennie tehát.

Ekkor jöttek — a gyáriparosok élén az iparigazgatási élet szakavatott tudósai és azt mondák:

Akik a vámuniót akarják, nem tudják, mit beszélnek. Az unió kizárt dolog, alighogilag és gazdasági érdekeinket tekintve, egyformán lehetetlen.

S folytak tanácskozások, Budapesten, Brében, Berlinben s akik arra elmenek és akik arról hasjöttek, egy öszemecselőgyő láfört alkottak, melyből ilyen megjegyzések estek ki:

— Rendben van. Eltemettük. Abszurdum is volt.

Éa tényleg annak látszott, legalább arról az oldalról. Most egy éve még a bécsi cenzura törötte a "Neue Freie Presse"-ből Lancy Leó karacsnyi cikkeit, mert a vámunioról volt szó benne.

A nemzetközi köldötteknek is bizonyos határok köré volt szorítva szava.

Annál szabadabban, szélesebben és hangsúlyosabban folyt a tárgyalás abban az irányban, hogy a vámunio Magyarország iparát teljeseen tönkre tenne.

Ekkor történnie kellett valaminek, amivel időben öszeszeik Matlekovits nagy szabású előadása az Országos Iparogyesületben. Jelen volt teljes megjelenő díszbeszámoló a magyar gazdasági kormányzati és tudományos világa

Es a fényes, tudományos, nemzetgazdasági tanulmány, magas es örök igazságokat állapított meg, melyeknek veleje az volt, hogy a vámunio nem is lehetetlen, nem is öngyilkosság.

Csak vigyázatot és államművelési munkát igényel.

Es a Matlekovits előadása óta egészen megváltozott a szerek járása, a vélekedések nyílvánulása.

A vámunio megoldható, sőt talán megoldando.

Az általános szimpátiákat most már támogatja a magasabb szükségesség. Az elkerülhetetlenség.

Eznek hangulata alatti bátorságot mérthetünk, hogy megmondjuk, miben téves a mai magyar gyáripar vészharanghúsa és sötétlása.

A ma élő gyáripar egy részének, jó részének, tényleg veszélyes versenyt támaszt a német ipar.

De viszont hatalmas területet is nyit számára s ami kárt szenved északról, meg nyerheti haszonban délről, mert a vámunio mai tergalimában már Bulgária és Törökország is benne van.

Azonfelül: nem minden iparágra káros a vámunio, csak egyesekre. Másokra azonban hasznos. Így a nagy agrár értékekre. Ugy specializálni az állami védelmet nem lehet hogy külön-külön minden iparágat megvédjen. Az ipartermelés a kapitalizmus egyik vállalkozási munkája.

János.

Irtó: **Salvay Gyula**

"Kövés János szaga volt egy bennben. Épen, hogy nem valami nagy es elökelő in éret volt az a bant, de hát csak adott valami kis gyönyörűség fésztet, amiből meg tudott élni az anyanyal, meg a két gyerekkel.

Jánosnak rok volt a doiga, sokat kellett kócskócska, de mégis bácskócska megteit minem, mert érde volt a hita, hogy minden jobbra fordul. Egy délután elhárta valahová ki, a kúrvaraha, az igazgató ur. János sietett, futott, ahogy adába hívta, aztán sorásba jutott, hogy az igazgatóval huzamalt, legalább annyit, hogy jobbra fordult e már az állásbót.

Öthon aztán elölkögdít az igazgató egy mellét, tovább is elmaradt, mint ahogy kellett volna, hát hiány mikor hasz érkeett, Jászió csunyán az igazgató ur. János csak állt, bambán, némán, de nem...

... felhossa antotta a nemtó rüdümé, rátám... urván es előtte görnyedő...

... nagy szemirgató, haszontalan, lusta...

emter. Ha még egyszer előfordul kidobom. Rti, kidobom.

János csak állt. Egy pillanatra kiegyenesedett, ökölbe szorítá a keze, aztán essébe jutott a beteg asszony. Mi lesz abból. Egy nagy kövér könnyecsepp végigfutott az ábrásán, majd halak, alázatosan csak snyit mert mondani:

— Igenis, kérem, — s annál kitámolygott es elegánsan berendezett szobából.

Reggelre már nagy beteg volt a János asszonya. Kjazaka hívta hozzá a doktort, az irt valami medicinát, el is hozta János a patikából, előszette ugyan az utolsó pénst, de nem bánta a látást, csak, egészséges... az asszony.

Öthon meghagyta a nagrobhíj gyerekeknek — es már megérti az okos szót, hisz hét esztendő is elmúlt már — hogy ha valamire szükség van, csak jöjjen érte.

Ugy lix éra tájban jön is az lélekesszavadhíj Péter. "Alig tud beszélni, majdnem ur, úgy monlja...

... aztán meg... ott van a doktór ur. Es a ed...

dula az orvosságról, el kell menni a patikába. Jöttem pénstért, édes apám.

János kórosán a szobában. Hiába, nincs, nincs egy árva krajcárja sem. Észre a fejét. Beül föjtogatja valami. Alig tud utalni, végignagomatja a kis fia bukai fejét.

— Add csak fiam a papirt, majd megcsináljatatom a patikában. Mit szól a doktor ur?

— Nem tudom apám, csak azt látam, hogy a nyanya egyre jajaog meg sír. Szegény, nagyon beteg.

János hazaülődi gyermekét. Alázatosan kopogtat az igazgató ur szobájába. Az ott ül a drága magagóni íróasztalnál s fel se néz az írásból csak úgy kéri...

— Na, mi kell? — kérdezi az igazgató ur, s azonnal a nagyúgyos igazgató ur, par ferit előleget adni, nagybeteg a kislányom.

Elöleget — mondja az anyós arccal. Pénz, sze, megadja a legnagyobb ur. Nem látja, hogy sok a dolgom, azt hissi, hogy a maga előleget...

— Bocsnatott kérek, nagyságos ur... — Mondtam már, most nem érek rá. Jöjjon később, megköszönöm... az igazgató ur.

... előleget adni...

A kapitánus felhagy a munkával egy helyen (ahol a helyzet kedvezőtlen) munkába fog másutt (ahol a helyzet kedvező.)

Mellett a történelmi államhivatás védelme alá eső magyar ipar nem egy és ugyanazzal az iparral, ami ma Magyar országban van. A megvédendő magyar ipar az, amely jó részben még nincs is meg, ami azonban megjöhét, sőt aminek meg kell jönnie.

A mai magyar ipar egy részének passza a fenyegető veszély ellene jogos, bár részleges és önző. A panaszokodó ipar érdekelt. Csak egy kis realis része a megteremtendő „magyar ipar”nak és saját érdekeltsege hangzatosításával nem jogosult egy nagyobb és általánosabb ipari fejlődés megteremtését akadályozni.

Kárpótlást, kérhet csak magának, olyan intézkedést, mely kártalanítja a helyzet rászakadó nyomását egyénileg őt, míg a viszonyokhoz képest átszerveződik.

Kis- és magánérdekek nem akadályozhatják a nagy és általános államgazdasági kialakulásokat.

A gazdasági tudomány és államművészet keresse ki a maga csendes napjait és bízva rájuk a német vámunioz megalkotását.

A harcoló katonákért.

Székesfehérvár derék püspöke, Prohászka Ottokár, remek beszédet mondott Keszthelyen a keszthelyi tartalékkórház fenntartása alkalmából. A püspök rámutatott arra, hogy milyen „becsületbeli kulturmunka” vár asokra, akik itthon maradnak és hangsúlyozta, hogy a harctéren szerzett győzelmet ezeknek kell betöltenünk. Nekik kell megállítanunk a rombolást, jósággal és szeretettel. Az árvák gyámolítása érdekében emelt szót, a cha-

ritásra hivatkozván. A beszéde másik részében már kemény és harcos szavakkal kelt védelmére a harcoló katonáknak, akik vért adtak, de — hasatérvére — majd életet akarnak. Jogot, hitet és felkelt kívánt nekik és a nagyközönség-tomboló tetszése és szünni nem akaró tapsára jelentette ki, hogy „ha valakinek rögtön jár, annak jár, aki azt vérével öntözte”. Nincs az a gróf, nincs az a herceg, nincs az a püspök, kinek annyi joga volna az ősi földhöz, a hazai kenyérhez, mint annak a hősnak, ki saját vérével küzdötte ki azt”. A beszédet alább közöljük:

A püspök bevezető szavaiban szólott a magyar fegyverekről, amelyek a Kárpátokban az oroszokat, az iszonzónál az olaszokat megállították. De a diadalmasok serege mellett nem szabad megfélemlésni a fekete hadakról, az itthon levő ösvegyekről, árvákról, rokkantokról, szenvedő dokrók szegényekről. Egy év előtt nem volt karácsonyunk, mikor az orosz 6—8 magyar vármegyét megszállt, mikor a magyar osztrák armádiát az a nagy kudarc erte ott Szerbiában, nekünk inkább Golgotának volt, mint karácsony. De azután fordult egy év és lett megváltás, Ismétlünk a hadak utját az égről transziroztuk Antwerpenből Bagdadig és mentek rájuk azok a seregek, amelyeknek halniok kell, de amelyeknek halálából életet varázsolnak, amelyek meghalva dicsőséget hoznak, nem alkonyipirt a nemzeti történet egén. Ha ezekre a katonákra gondolunk, kérdésünk, mivel tartozunk az elhullott vörüknek, annak a sok kiöntött vérnek a latin mondás szerint ki dat saugvinem, vult vitam, ki vért ad, az életet akar. De nekik életet nem adhatok, akik elesetek, elhullottak, de ők jussunk az életre átadott árvákban és árváknak kettős életre van jussuk, az édesanya életére, aki elesett és a saját életére.

Óriási nagy tévedésben leledzünk, ha az gondolnók, ha a magyar hadsereg győz és visszajön, egy nagy megnyilatkozása az új modern jognak, ha nincs is még a parlament által szentesítve, de a

szívükben megvan, ha valakinek jár, annak jár, aki azt a vérével öntözte, (Szünni nem akaró lelkes éljenzés) nincs az a gróf, nincs az a herceg, nincs az a püspök, kinek annyi joga volna az ősi földhöz, a hazai kenyérhez, mint annak a hősnak, aki saját vérével küzdötte ki ki. (Igaz, ugy van éljenzés!) Nincsenek a mi seregjeink, nem Landeknecht-ök, nem zsoldosok a középkorban, akik királyukért harcoltak, mert megölték őket, itt mindenki harcol a hazáért, amely az övé. (Leikes éljenzés és taps.) Mikor tehát visszajönnek, akkor azoknak az embereknek életet, kenyér, otthon, boldogulás, szent jogok kell lennek, mert a haza, az egy absztrakt fogalom, a konkrét valóság az a hős, és az a hon, az egy későbbi alkalmazása a nyelvcsokásnak a hazára, hanem a realitás az otthon. Senkinek nincs hazája, kinek nincs háza, senkinek nincs honja, skinek nincs otthona, az érzések logikájának nevében mondom ezt és nem írom alá ubi bene, ubi patria, de azt követelem ubi patria, ubi bene (Hosszantartó lelkes éljenzés és taps), mert nem kívánhatom azt, hogy ha hős volt a csatateren, hogy aki büszkén hordta a kiralynek uniformisát, hogy azután olyan hős legyen, aki közdurogyokba öltözködik és ha megnézi magát, elpiruljon szégyenében, aki a lövészárkban megálta a helyét dicsőségben.

Van azonban még egy érvem, amely belevilágít abba, hogy miért kell tennem. Gyógyítanom, oltalmaznom, enyhítenem, szeretnem, nagyon, nagyon. A magyar földön kettősen igaz, hogy a magyar nép tudja ontani a vért, az egész történet végig véges, az nincs tentával írta. az vértel van írva, amikor magyar történetről van szó. A magyar tudja ontani a vért, de poeszkolni a vért, azt nem szabad. Poeszkolni, annak minden csejje büz. Nemcsak harcban folyt a magyarság vére. Gondoljanak az amerikai kivándorlásra. Hogy szakad oda a magyar vér. Gondoljanak a gyermekhalandóságra. A gyermekhalandóság statisztikája a borzalom megvilágítását eresszi bele a

egy éveti a keserűség. Hanem azért mindent elvéges. Lassan a titkár urnak söréret, aztán elmegy a postára. Mikor visszajön a postáról, már ott vár a férteke.

— Tessék ideadni az orvosot. Azt mondta a szomszéd néni, hogy nagyon rosszul van, meghal a nyanya. Jaj, ugy kiabál. Nagyon beteg ám a nyanya.

Addig beszél a kis fiu, amíg el nem pityeredik. Jó formán azt sem tudja, mi az a betegség, meghalás, de fél valamitől. Attól a nagy szemtől, ami csak egy lépés. Ason innen az élet — s azon túl a halál.

János újra beteg az igazgató urhoz. Az odabenn beszélget a félvalóság urral. János azért beteg. Odánál eljeha s egy

— Nagyságos ur, kérem, ne tessék haragudni...

Tovább nem beszélhet, beleég a szavába az igazgató ur mérgező, rikácsoló hangja.

Maga egy arrogáns, milhami ember. Szép naplopó és még szemtelenkedik.

János még elismertéket mer...

— Meghal az asszony hányárgém...

— Remek, ha odéig hall, akkor megdől. Ha...

János újra kívánszorog. Lassan megy az előszoba felé. Felkapja az ölébe a kis fiut. Most már nem törődik semmivel. legyen minden úgy, ahogy isten rendelte. Hanem a gyerek csak nyűgösködik, air szegény. Feliti az anyját. János hát elmegy. Az előszoba ajtajában beletűkösik egy asszonyba. Mive nagyot dobban. Megismeri a szomszédasszonyt. Valami retteneteset sejt, de nincs ereje kimondani. Megáll némán az asszony előtt. Az könnyes szemmel, lassan, kimértan mondja:

— Szegény szomszéd. Meghalt...

János egy érsi, hogy vége mindennek. Rettenetesen semminek, apró kis alárendelt lénynek érsi magát. De csak egy percig, aztán felébred az a sok elfojtott keserűség. Van, indulatossá lesz.

— Meghalt — ismétli még géptelen, de az arcán már ott ül az el...

Aztán egyenes, erős léptekkel igazgatóhoz. Pillanatilag halgatódzik, hogy van-e valaki bent nála. Csendesen, alácsatocan nyitja az ajtót, de mikor már belül van, akkor hirtelen indulatból becsapja azt s oda tik az irántal alá. Előbb

— Meghalt az asszony. — Hanem... másszor már ordítja belebőgi a megölt... szeszéppürodött kis ember fejébe, hogy az... csocya halott.

Az igazgató félve, reszkete ül a székben, egy pillanatilag arra gondol, hogy megölték a kiált, de nem tud. Ugy érsi, valami megbízhatatlan. Összeszedi magát s feláll, de a János ismét tenyere visszanyomja.

János szeme vérben forg. Ordít, kiböki, odakint összemaladnak a hivatalnokok. Egy hátrabb felszakiítja az ajtót. Egy nagy... hallanak. Az igazgató ur ott feks... azos pedig ott ül a... az imonyi hágya. Egyre... tyegja:

— Meghalt... meg...

... ról lehatolod annyira... erékkel

... k... k...

mélységbe. Asért mondom, testvérek, hogy minden árva egy-egy szélcsoosánó hullama ennek a magyar vérnek, hogy minden szenvedő ember egy kiháló szikra ennek a hatalmas nemzeti tűznek, azt az árva meg kell menteni, úgy sőt ne loocsajjon a nemzeti hullám; a szenvedőt fel kell emelni, biztosítani, hogy ki ne hüljön a nemzeti erő nemes tüze, épen azért azt szeretném, hogy a nemzetnek ez a népmentési mozgalma erőteljes legyen; szeretném, hogy ha a lelkek kitűzesednének, hogyha olvadnának, ellágyulnának, áttűzesednének, egy prófetai ihlet szállná meg, hogy siessünk, hogy mentessük, miután a nagy világtörténelmi hivatással bíró nemzetnek vissza kell várásolnunk mind azokat a nagy áldozatokat, melyet az emberiségért hozunk, szeretnénk, hogyha ebből a népmentésből a magyarság kultúrája lenne.

Egy gondolatot penditek meg, mely Magyarországon főleg tíz év előtt csengett, vibrált mindnyájunk szívében. Kivirágzott a föld rögeből egy csodálatos virág és belenőtt szívünkbe: a tulipán. Magyarság tíz év előtti szeretete. Ma magyarság szeretete egy más szimbólummal lép elénk, egy más magyar virággal az árvalányhajjal. Tíz év előtt tulipán ma árvalányhaj. (Hosszantartó éljensz és táps.) Az árvalányhaj nem fog elhervadni, mert nem tud elhervadni, azért remélem, hogy az a régi szeretet most ha megint tíz év múlva az árva szeretetében tüzet fog, hogy az nem fog elhervadni, hogy az a szimbólum a nemzet erőteljes akciójában kivirágosva többé nem fog elhervadni.

H I R E K

— Előzetes Lingauer Albin népfelkelő hadnagyt a Vasvármegye főszerekesztőjét felettes katonai parancsnoksága vités magatartásának jutalmául annak idején kitüntetésre hozta javaslatba. Lingauer nemcsak a kitüntetés, a hadiakit mélyen 8. oszt. katonai érdemkeresztet kapta meg.

— Fővárosi hírek. A fővárosi kórház főoktatókórházát a hét napos feloszlatták.

— Orsz. hadifogoly halála. A cellőműlki kórházban folyó hó 13.án meghalt Huszior Simon orosz fogoly, akit orosz karácsony napján egyik fogolytársra halálra sebzett sebzésével, 8. napig szenvedett a celli kórházban súlyos sebével az oroszfogoly, végre megváltoztatta a halál szenvedését. A katonai hatóság letartóztatás a gyilkos orosz foglyot.

— Az orosz misszió Romanova névén, az orosz misszió vezetője és társai a héten a város mulenkai parkkastélyban elhelyezett orosz fogoly tiszteket látogatták meg. A látottak felett itt is

— Vöröskereszt hírv. A háboruban való résztvétel a harcok mögötti területen a védelmen kívül jótékonyági kötelességet is jelent a vöröskereszt. Humánus kötelessége az itthonmaradók felé. Egy ilyen jótékonykodó vöröskeresztes hazai jelent meg mostanában, „A nyugati harcok” cím alatt, bekezi Pirker János orosz képviselő tollából, amelynek teljes bevétele a vöröskeresztnek van szánva. Pirker János, a háborúban megvált katonáknak legújabb 1.500

— Vöröskereszt hírv. A háborúban való résztvétel a harcok mögötti területen a védelmen kívül jótékonyági kötelességet is jelent a vöröskereszt. Humánus kötelessége az itthonmaradók felé. Egy ilyen jótékonykodó vöröskeresztes hazai jelent meg mostanában, „A nyugati harcok” cím alatt, bekezi Pirker János orosz képviselő tollából, amelynek teljes bevétele a vöröskeresztnek van szánva. Pirker János, a háborúban megvált katonáknak legújabb 1.500

— Vöröskereszt hírv. A háborúban való résztvétel a harcok mögötti területen a védelmen kívül jótékonyági kötelességet is jelent a vöröskereszt. Humánus kötelessége az itthonmaradók felé. Egy ilyen jótékonykodó vöröskeresztes hazai jelent meg mostanában, „A nyugati harcok” cím alatt, bekezi Pirker János orosz képviselő tollából, amelynek teljes bevétele a vöröskeresztnek van szánva. Pirker János, a háborúban megvált katonáknak legújabb 1.500

— Csomagoszóló kérés. Németország részéről. Már az elmúlt évben is igen jelentékeny csomagoszóló kérés volt Berlinbe, a hol az ország áron értékesült. A kérés most évről-évre fokozódni fog, mert kétélűen hogy az orosz árak öbrökre elvezette a német piacot, és semmi nem természetesebb, mint hogy a magyar árak hódítsa azt meg. Hogy azonban a tekintetben teljes élt érvünk, csak különös gondot kiváló minőségű árakat kellünk oda, a mely más országok csomagoszólójával nemcsak kiálja a versenyt, de azt is és minőség tekintetében felül is mulja. S Magyarország tényleg rendelkezik olyan árulójajakkal — Matiasz János, Pestmegye, katonatelepi árulójában, amelyek az utóbbi években összes világhírlapításra legelső díjat nyertek, s a melyek ugyan mint csomagos, mintbortermelőjajtak az egész világon páratlanul állók. Fürt és bogoly népszerűség amat és is, tartósság és szállíthatóság tekintetében a Mathiasz-féle árulójajtak „legjobb letesség legmagasabb fokán állók, s mit az a körülmény is bizonyít, hogy Öfelsége asztaláról a szőlők évezedeken at nem hiányoztak. Ezekkel a árulójajakkal

melyek egyszer, s mindenkorra megbőjltünk Berlin közönségét. Nemzetgazdasági fontossággal bír a tehát, ha a Mathiasz-féle árulójajk országsejerte elterjedének, a minor nem is volna akadály a kintre a versenyt előzetégt.

— Vöröskereszt hírv. A háborúban való résztvétel a harcok mögötti területen a védelmen kívül jótékonyági kötelességet is jelent a vöröskereszt. Humánus kötelessége az itthonmaradók felé. Egy ilyen jótékonykodó vöröskeresztes hazai jelent meg mostanában, „A nyugati harcok” cím alatt, bekezi Pirker János orosz képviselő tollából, amelynek teljes bevétele a vöröskeresztnek van szánva. Pirker János, a háborúban megvált katonáknak legújabb 1.500

— Vöröskereszt hírv. A háborúban való résztvétel a harcok mögötti területen a védelmen kívül jótékonyági kötelességet is jelent a vöröskereszt. Humánus kötelessége az itthonmaradók felé. Egy ilyen jótékonykodó vöröskeresztes hazai jelent meg mostanában, „A nyugati harcok” cím alatt, bekezi Pirker János orosz képviselő tollából, amelynek teljes bevétele a vöröskeresztnek van szánva. Pirker János, a háborúban megvált katonáknak legújabb 1.500

— Vöröskereszt hírv. A háborúban való résztvétel a harcok mögötti területen a védelmen kívül jótékonyági kötelességet is jelent a vöröskereszt. Humánus kötelessége az itthonmaradók felé. Egy ilyen jótékonykodó vöröskeresztes hazai jelent meg mostanában, „A nyugati harcok” cím alatt, bekezi Pirker János orosz képviselő tollából, amelynek teljes bevétele a vöröskeresztnek van szánva. Pirker János, a háborúban megvált katonáknak legújabb 1.500

— A világháború költségvetéséről. A föld meg alatt kereskedésben 160 millió K-ra. Emel szemben az összes hadviselő államok költsége 1914 júniusában 170 millió K-t tett, amely összeg a következőképpen oszlott meg: Ausztria 18, Németország 35, Anglia 41, Franciaország 21, Oroszország 25, Olaszország 7 millió K-t. A mostani világháború költségvetését mintegy 9 millió K-t, naponta mintegy 100 millió K-t tesznek. Az 1870–71. évi háború költségei mint két félre nézve együttesen 3 millió K-ra ruktak. A háború 8 hónapig tartott és egy napra 15 millió K jutott. Az orosz-japán háború 16 havi tartama alatt 9 millió K-t nyert el, ami egy-egy napra 17 millió K-t tesz.

— Borsálla. Nemcsak a mi vidékünknek, hanem az ország többi részének is a borsálla vidékének existenciája is attól függ, hogy a jövő évre kellő mennyiségű védekezésanyag álljon rendelkezésre. Mint halljuk, a földművelésügyi kormányzat állandó ügyi a kormányzat által. Egye a szükséges gátlókat a kellő mennyiségű borsálla előállítás. Értelmünknek a borsálla előállítását a legalkalmasabb fog gátlókat szerezni; az, hogy a borsálla és mennyit, és idő szerint még tudni sem lehet, de ha lesz, az bizonyára nem lesz. Az előállítás már megkezdődött. Borsálla nyabban léteziknek fel a gazdák, ha látják, hogy árulójajk megmenthetik. tényező, hogy gátló legyen, a borsálla előállítás. A borsálla előállítását a legalkalmasabb fog gátlókat szerezni; az, hogy a borsálla és mennyit, és idő szerint még tudni sem lehet, de ha lesz, az bizonyára nem lesz.

— Tavaszi télben. Az Állandó gyenge kifakaszt a fák rugyit —, szőlőknek a fák — az egész természet kikeletnek indul. A borsálla a Balatonmelléki szőlőkben a borsálla megmentték, számítva már most arra, hogy a borsálla a Balaton partján több helyen a mandolafák teljes virágzásának indulnak.

Nincsen jobb... Azon, hogy... 1914.

